

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 24. februarja 1926.

Št. 8.

Raznarodovanje na Tirolskem in pri nas.

Koroški Slovenci izkušajo že 70 let narodno nestrpnost ljubih nemških sosedov. Zato dobro umevamo položaj Nemcev na Tirolskem, ki so prišli pod oblast laških fašistov. Laške šole, laški sodniki, laški okrajni glavarji, samo v cerkvah se še tuptam čuje domača beseda in tudi ta se ovira in zasramuje. In od ljudi se zahteva, da kličejo fašistom „evviva“, kakor naši nemčurji kriče vsenemštvu svoj oslovski Hajl!

Italija je prepovedala, posluževati se naprej imena Tirol, prepovedala nemška imena mest in vasi, vse kakor pri nas, kjer se skrbno briše iz zemljevidov vsaka slovenska črka. Inteligenca se mora šolati na laških univerzah, ako hoče dobiti kedaj državno službo. Italijanski šolski nadzorniki so ponekod, tako v Brixenu, zaukazali, da se sežgejo vse nemške šolske knjižnice.

O vsem tem poroča „Das Neue Reich“ ter dostavlja: „Samoposebi umevno je, da se s takšnim poukom ljudstvo le bega, da takšna šola ne vzgaja in ne izobrazuje.“ Seve sami vemo, kako pri nas nemška šola ljudi nikdar ni vzgajala, učila jih je zaničevati očeta in mater, učila zaničevati vse, kar je starega in jih polnila s prevzetnostjo.

Omenjeni časopis poroča naprej: „Tirolsko ljudstvo se z navdušenjem drži svoje vere. Duhovščina, vzrastla iz ljudstva, priznana odlična duhovščina, je ljudem voditelj v vseh zadevah, v katerih ljudstvo potrebuje sveta in pomoči. Kakor je svoičas tridentski škof Endriči nastopal, ko so vsenemci hoteli ponemčiti Trentin, ker se s tem krši naravno pravo, tako je danes nemška duhovščina branik zoper raznarodovanje laške vlade“ — tak branik zoper nemško raznarodovanje je pri nas seve naša

duhovščina. „Kako je mogoče položiti ljudem v srce verski temelj, če ljudstvo jezika ne ume, v katerem se mu govori? Kako bi mogel duhovnik, od katerega zahteva stan, da nevpogljivo brani pravico, kako bi mogel duhovnik molčati, ko se državna oblast drzne božji stvari jemati naravno svojstvo lastnega jezika? Fašistična vlada vidi v južnotirolski duhovščini glavno oviro svojih narodnih načrtov, a ker ima duhovščina veliko ugleda, se vlada do zdaj še ni upala splošno proti nji nastopati.

V raznih slučajih pa vlada nemškim duhovnikom ni dala državljanstva in so se morali iz služb umakniti. Že v spodnjih razredih ljudske šole ukazuje vlada, da se krščanski nauk poučuje v laščini, in duhovnikom, ki jim vlada ne zaupa, se sploh prepove hoditi v šolo. Po nekaterih, kakor pravijo jezikovno mešanih krajih — vse kakor pri nas — se župnikom ukazuje pridigovati nemški in laški, četudi laške pridige nihče ne pride poslušat — kakor pri nas! Ljudje, ki tvorijo laški element v jezikovno mešanih krajih, so priseljenci — kakor pri nas uradniki, učitelji, orožniki i dr., ki delajo jezikovno mešanico. Župnik, ki je bil laško pridigoval praznim klopem, je potem pozval ljudi k sebi, da se z njimi zgovori. In ti so baje odgovorili: „Noi non sem Italiani, sem tedeschi...“ (Ladinci, ki so se poprej ponemčevali) — to je kakor z našimi nemškutarji, ki so za parado vsi sami Nemci, doma pa govore — windisch, samo knjige ne znajo brati in pisma ne znajo pisati nobenega. Najjužnejše mesto na Tirolskem je Salurn. Nemškega župnika so odstranili in dali tja Italijana, ki pridiguje praznim klopem — kakor pri nas! „Versko raznarodovanje je ljudi kar najgloblje zadelo, ako vlada tako napreduje, bo vera trpela najhujšo škodo.“ Vse kakor pri nas, ko vsa nemškutarija hiti v Bauernbund.

Fašisti so se pred par tedni v Vatikanu pritoževali o duhovnikih, da se državni oblasti ne

pokore, da netijo upornost zoper državne naredbe — pri nas pravijo, da netimo iredento. Vatikan še ni ničesar odločil. In „Das Neue Reich“ sklepa: „V ospredju stoječa duhovščina bi ugledu vere kar pogubno škodila, ko bi ne nastopala zoper raznarodovanje, ki ga obsoja naravno pravo in krščanska vest. Versko življenje bi se v Tirolski uničilo. Tisto velja seve tudi tu pri nas: Duhovščina, ki se zoperstavlja raznarodovanju, vzdržuje vero in ugled katolicizma!

Kmetje v planinskih krajih.

Reichspošta prinaša iz peresa nekega zveznega svetnika članek o gospodarskih težkočah pri kmetih v planinah. Kamorkoli pridemo na deželo, povsod čujemo tisti glas: zapuščeni smo, ne vemo si pomagati, davkarija predpisuje davke, da ne vemo odkod bi jih jemali, in kar je predpisala, s silo iztirjava. Kmetom ne moremo nič drugega reči, kakor tisto, kar delavci pravijo svojim ljudem že 50 let: „Organizirajte se!“ to se pravi: združujte se in združeni nastopajte. Združeni se boste obvarovali prevelikih davkov in le združeni boste odločevali sami o svoji usodi, katero sicer odločujejo drugi, često ljude, ki nimajo pojma o kmečkem življenju, ljude, ki samo vedo, da ima kmet vse: mesa ima, mleka ima, kruha ima, vse mu samo raste! Tako govori neumno mesto.

Omenjeni članek poroča, da je nekdo posekal 8 oral iz 20 let starega gozda. Dobilo se je 900 kub. m lesa, za katerega se je izkupilo 8280 Š. Za to parcelo se je letno plačevalo Š 7,20 zemljiškega davka in 20 Š dklad. Zemljiškega davka in doklad se je nabralo v 120 letih Š 3264, davek na blagovni promet 105 Š, dohodninski davek 500, stroški za pot in most pri izvažanju 500 Š itd., vkup stroškov 5223 Š; čisti dobiček znaša za 120 let vkup 3000 Š. Zdaj

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Zadnji vitez Reberčan.

Zgodovinska povest.

(Nadaljevanje.)

To je bilo odločilno in kaj drugi dan smo odrinili skozi Kanalsko dolnino dalje proti Rimu.

„Si pač veliko trpel,“ meni sočutno oče, „saj je bila huda zima.“

„No prijetno ni bilo,“ odvrne Ivan malomarno, „prej da smo prišli do Gemone, nas je pač zeblo in želel sem si, da bi bili doma za pečjo, a korajža velja. Ko pridemo v ravnino, je bilo tam kakor pri nas spomladi. Odložili smo kožuhe in hajdi dalje.“

„Pač čudni kraji,“ pravi Krištof.

„Seve, tebi se more samo sanjati o čem takem,“ pogleda ga Ivan pomilovalno in si zopet namoči zasušeno grlo ter nadaljuje: „Sredi prosinca smo prišli čez Apenine, kjer je pihala še silno ostra sapa, zopet v dolino v krasno mesto Florenco. Kralj Friderik je bil prav dobre volje, a pokvaril mu jo je Ulrik grof celjski, ki mu je poslal pismo, v katerem mu grozi, da odpove kralju vsako pokorščino, če ne odstopi od varuštva glede mladega kralja Ladislava.“

„Vidiš, vidiš, Ulrik celjski ima pač korajžo,“ pravi oče in porabi priliko, da si tudi priveže dušo s krepkim požirkom.

„Da, vsa čast Ulriku,“ nadaljuje Ivan, „to je vitez, da jih je malo, omahljivi Friderik je tako nesposoben.“

„Tiho, tiho,“ šepče Kristof, „da nas kdo ne sliši, saj veš, moč pa le ima.“

„Bojazljivec,“ ošteje ga Ivan, „kaj meni to — sicer pa me ne moti; tedaj Friderik je bil slabe volje. Šele v mestu Siena, kjer ga je čakala nevesta, se mu je razjasnilo temno lice. V velikem spremstvu je potoval kralj Friderik s svojo nevesto in s svojim bratom vojvodom Albrehtom ter kraljem Ladislavom proti večnemu Rimu. Dolga je bila noč, a 9. sušca smo vendar dospeli na cilj. V kraljevem spremstvu smo bili Volbenk Ungnad, Ivan Khevenhüller, Krištof Pibriaher, Žiga Mordaks, Viljem Reisperger in jaz s svojimi tremi oboroženimi hlapci, katere si mi dal seboj.“

„No in kako je bilo v Rimu,“ vpraša ves radoveden Krištof.

„Predolgo bi bilo,“ odvrne Ivan, „če bi hotel vse na dolgo in široko pripovedovati. V kratkem omenim, da je bil Friderik dne 15. sušca kronan za kralja Lombardije, 16. sušca je bila slavnostna poroka, 19. pa ga je kronal papež za cesarja. Bile so to velike slavnosti, o čemur prilično več povem. Po kronanju cesarja smo bili poklicani vsi cesarjevi spremlje-

valci na Angelski most. Zbrani so bili tam naš cesar Friderik, njemu ob desni je sedela cesarica Lenora, na levi papež Nikola, zraven nje ga je bil kralj Ladislav, vojvoda Albreht in cela truma velikašev v najlepši opravi. Cesarjev klicatelj je nam sporočil cesarjev odlok, da postanemo njegovi spremljevalci vitezi.

Po izvršenih ceremonijah smo nazadnje poklekli pred cesarja in sprejeli udarce z mečem v znamenje, da smo odslej vitezi. Ko je udaril cesar mene po desni rami, rekel mi je svečano: Udarim te z mečem za viteza, tebe, tvojega očeta Ivana, brata Krištofa in vaše potomce.“

„Živel naš cesar,“ vzklikneta oče in Krištof, „toliko časti si nismo zaslužili.“

In zopet so dvignili čaše in jih izpraznili.

„Ha, ha, vitez, jaz Ivan Reberčan,“ trka se oče po prsih, „to je nekaj. Sedaj vam pokazem, vi dobrolski menihi!“

„Sedaj imamo zopet upanje,“ pravi sin Ivan, „da ugrabimo menihom naša posestva.“

„Pa povej še, kako si se potem imel,“ pravi oče.

„Na kratko povem. Bila je slavnost za slavnostjo, povsod so nas vabili in marsikatera rimska gospodična me je gledala zapeljivo, a kaj meni, zbijali smo šale, saj danes tukaj, jutri tam.“

„Pri tem bi bil tudi jaz rad,“ meni Krištof.

pa izračunajmo, kaj bi gospodar imel, ako vsoto 8 milijonov, ki jo potrebuje za pogozdovanje, vloži v hranilnico: če se glavica v 15 letih podvoji bi ta znesek zrastle v 120 letih na preko 2000 milijonov, dobil je pa 30 milijonov. Tisti članek opozarja, kako iz Češke prihaja na Dunaj 900 vagonov drv, domači drvarji pa dobivajo podporo za brezdelne. V teh 9000 vagonih drv je dela in voznine za 1.600.000 Š, delovnih dni 270.000. V državnih gozdovih (Reichsraming) pa les trohni in trohni tudi drugod, kjer se vožnja več ne izplača.

Sicer pa to še ni noben dokaz, da se kmetu slabo godi: kdor ima še lesa, si bo pomagal, a večina ljudi lesa in drv nima prodajati, živeti morajo ob živinoreji ob poljedelstvu, in ti so reveži: tu je treba poslov, tu je treba dela. Pri teh v prvi vrsti postajajo razmere neznosne in tu bo od dne do dne bolj treba stroge organizacije, ako hočemo kmeta braniti, in ako se hoče delavni človek na polju vzdržati.

POLITIČNI PREGLED

Govorica o tajni pogodbi med Avstrijo in Nemčijo. Varšavski list doznava preko Berlina, da je bila ob priliki poseta dr. Seipla v Berlinu podpisana tajna pogodba, po kateri ima biti združitev obeh držav dejstvo, brez da bi to opazile velesile: carinske meje med obema državama se imajo odpraviti, potni listi Avstrije bodo veljavni tudi v Nemčiji železnice so bodo upravljale skupno, avstrijsko finančno odgovornost prevzame Nemčija, poslanstva v tujih državah se izpremenijo po odpravi kontrole v diplomatske agenture, avstrijska vojska bo imela svoj odsek v berlinskem generalnem štabu in Saško bo v nemškem državnem zboru zastopalo interese Avstrije. K uresničenju tega načrta ima priti v petih letih. Vse to pripoveduje poljski list in pravi, da je to tajno pogodbo, že odobril državni zbor. Mislimo, da se ne bomo dosti motili, če imenujemo to poročilo bajko. Vsaj veliko ne bo resnice na tem.

Italijanski odgovor na nemški bojkot. Rimski časopisi poročajo, da so policijske oblasti na južnem Tirolskem izvršile po vseh krajih hišne preiskave. Na planoti Lavarone so našli in zaplenili 200 centov vojnega materiala, t. j. revolverjev, ročnih granat, sabelj, bajonetov, dinamita, smodnika, naboje in eno strojnico. Pri preiskavi se je ugotovilo, da so bili pri teh ljudeh emisarji iz Monakovega, ki so razpravljali o možnosti puča in ga pripravljali. Orožje se je našlo tudi v Trentinu in Bolzanu. Pri vodilnih nemških osebnostih so našli po poročilih listov večje množine municije in orožja. Zadnje dneve je bilo aretiranih 50 nemških uglednih oseb. Vsi so bili prepeljeni v vojaške ječe v Tridentu in Roverettu. Če je polovica resnice na teh vesteh italijanskih listov, je dobro. Ako

pa Nemci na Tirolskem v resnici tako delajo, tedaj pa se ni čuditi, da italijanske oblasti z njimi tako kruto postopajo.

Drugi odgovor Mussoliniju. Avstrijska javnost je bila že nevoljna, ker naša vlada ni odgovorila na širokoustne besede italijanskega diktatorja. Končno se je oglasil dr. Ramek v parlamentu. Odgovor je bil slaboten čemur pa se z ozirom na stališče naše države ni čuditi. Dr. Ramek je naglašal uvodoma, da se zanima nemški narod za Nemce na Južnem Tirolskem predvsem vsled tega, ker je njihov položaj tako težaven, kakor nikjer drugje — kakor naš. Na južnem Tirolskem je nemška narodnost ogrožena. Naša vlada ne goji nobenih sovražnosti do Italije in obsoja tudi bojkotno gibanje. Glede Mussolinijeve izjave o Brennerju se je informiral naš poslanik v Rimu za pristno besedilo. Pri tej priliki mu je bilo rečeno, da je hotel Mussolini s svojo izjavo naglasiti, da Italija nikdar ne privoli v priključitev Avstrije k Nemčiji. S svojo izjavo o Brennerju pa nikakor ni hotel Mussolini vznemirjati Avstrije. Avstrijska vlada se bo lojalno ravnala po določbah senžermenske pogodbe in gojila z vsemi sosednimi državami prijateljske odnose. — Italijanski listi z odgovorom seveda niso zadovoljni. Mussolinijevo širokoustnost tudi močno obsoja ameriška javnost in senat. Italija vsled tega ne bo imelo prijetnega stališča, ko bo senat razpravljal o odplačevanju vojnih in predvojnih dolgov Italije.

Društvo narodov je vsled prošnje Nemčije za sprejem v Društvo narodov sklicalo izredno zasedanje, ki se vrši 8. marca t. l. v Ženevi. Vlade so bile pozvane, da imenujejo svoje delegate. Razpravljalo se bo o sprejemu Nemčije v Društvo narodov, sklepalo o predlogih glede volitve novih članov v Svet, o proračunu in zgradbi nove palače. Nemci bijejo sedaj boj za sedeže v Društvu narodov ter hočejo prošnjo za sprejem celo umakniti, če se jim ne ugodi.

DOMAČE NOVICE

Po petih letih. Mariborski „Tabor“ poroča v svoji 37. številki: Pred petimi leti, v noči od 16. na 17. februarja l. 1921., ko je gonja, ki je jo uprizoril celovski „Heimatsdienst“ proti koroškim Slovencem, dosegla višek, se je zgodil zločin, kakršnih pozna le malo zgodovina, kar se tiče načina, kako je bil zločin zasnovan in izvršen. O polnoči je neznan človek prosil slovenskega duhovnika Limpla v Kapli, naj gre takoj obhajati na smrt obolelega kmeta Možica v Resniku v nad uro oddaljeni vasi. Ko pride župnik, izvršujoč svojo službo, s cerkovnikom blizu Resnika, začnejo neznan možje izza plota streljati nanj in ga z več streli

sem h Grajnarju, ki mi je hitro postregel z vsem, nazaj grede sem pa vendarle povabil župnikovega petelina seboj v grad, ko je ravno brskal po gnoju.“

„Dobro si pogodil, Andrej,“ zasmee se Ivan mlajši, „sedaj pa idi in daj vsem hlapcem piti, da bodo veseli današnjega dne.“

Andrej se okorno pokloni, obraz se mu razširi veselja, hitro smukne z Mojco pri vratih ven.

„Je vendar dober gospod, ta Ivan, no, danes si ga bomo privoščili, naj le menihi dosti pridela. Skrbeti jim ni treba, da bi ne mogli spraviti vina v klet, pomagali bomo že mi, ha, ha, ha, po naši navadi.“

In zadovoljno se zasmee Andrej, vzame največji vrč in hajdi v klet. Medtem pa so praznili vitezi Reberčani sklede in krožnike in niso imeli časa, da bi kaj govorili.

„Dobro nam je postregla Mojca, no in Grajnarja se bom že spomnil,“ pravi oče Ivan, ko obira zadnjo bedro ukradenega petelina in se na tistem smeje, češ, ko bi Zefa vedela, kako nam diši, bi si še v čast štela, da si je Andrej zbral njenega petelina.

Končana je bila pojedina, Lukež hitro pospravi krožnike in postavi velik vrč Žitarca na mizo.

„Sedaj pa zalijmo,“ meni mladi vitez Ivan, „dolga pot človeka utruja in posuši grlo, na zdravje vas vseh!“ (Dalje sledi.)

smrtnonevarno ranijo v prsa. Drugo jutro se je izvedelo, da kmet Možic sploh ni bil bolan in da so slovenskega župnika peklenški zločinci pod pretvezo, naj gre obhajati bolnika, izvabili v nastavljenost mu past. Oblast zločincev do danes ni dognala in vendar je bilo tedaj zelo lahko najti prave sledi. Dan pred napadom so voditelji nemškutarjev v Kapli: nadučitelj Mak in posestniki Mulej, Hudrič in Zec uprizorili pred celovskim okr. glavarjem Rainerjem ogromno preiskavo proti Limplu. Koncem zaslusavanja prič je moral glavar imenovanim izjaviti, da ni mogel najti vzroka za postopanje proti slovenskemu duhovniku. To jih je silno razjarilo. V jezi so se vpijanili in so v pijanosti zvečer v Borovliah v kavarni kričali, kaj bodo sedaj sami storili. Ob 10. uri zvečer so se iz Borovelj odpeljali v smeri proti Kapli in o polnoči se je izvršil opisani zločin. Ker so napadalci stali na njivi v snegu, je bilo kaj lahko dognati po stopinjah, odkod so prišli, kam so se razšli in kakšno obutev so nosili. Policijski pes je tekel naravnost v hišo nekega nemškutarja v Resniku, kamor so se zločinci verjetno po opravljenem poslu napotili, da se okrepčajo. Nemško časopisje, ki je ves čas po plebiscitu hujskalo prebivalstvo proti župniku, v prvi vrsti „Freie Stimmen“ in izdajalska Fajnikova „Koroška domovina“, in ki je moralno sokrivo zločina, je hladnokrvno poročalo, da je slovenski duhovnik sam kriv, ko vendar vkljub opozoril in pretnjam ni hotel zapustiti dežele. Smrtnonevarno ranjeni Limpl je sicer okrevljal, toda svoje službe ni smel nastopiti. Celovski škof — ki je prve mesce po plebiscitu igral vlogo poniževalnega sluga Heimatsdiensta, je Limpla sicer imenoval za prošta Podkrmosom; toda radi Heimatsdiensta tudi te službe ni smel nastopiti. Pred dobrim mescem je prošt Limpl v Celovcu umrl. Heimatsdienst tu se je tedaj menda odvalil težak kamen s srca, ali pa tudi ne! Zločin je ostal nemaščevan in kliče do neba! Fiat justitia! Pereat mundus! Narodnemu mučeniku Limplu večni spomin, znanim zahrbtnim tolovajem pa zaslužena kazen!

Šolsko nadzorstvo. Veliko starega, zastaralega in okostenelega na šolskem polju lega v grob. Že iz stare Avstrije znane osebe ne odgovarjajo več duhu sedanjega časa. Zato se razpisuje mesto šolskega nadzornika za velikovški in beljaški okraj in mesto deželnega šolskega nadzornika. Veliko gorja so povzročile te tri osebe Slovencem na Koroškem in njih deci, ker so imele edino cilj germanizacije slovenske dece pred seboj. Časi pa se spreminjajo in z njimi tudi prihajajo novi ljudje. Posebno sedaj ko stopa z vstopom Nemčije v Društvo narodov rešitev manjšinskih vprašanj v vseh državah v ospredje in se bo moralo prekiniti z nasilnimi ponemčevalnimi metodami. Upamo, da bo razumel bodoči deželni šolski nadzornik tudi slovenščino, kajti kako naj nadzira drugače pouk na slovenskih avtonomnih šolah — katere bo menda dovolj vindišarska večina slovenske manjšine na Koroškem nam — in Nemcem v Sloveniji. Če prvič ne bo takih kompetentov, naj se razpiše služba drugič in se pri tem ne ozira toliko na akademsko izobrazbo. Znanje slovenščine se mora zahtevati od okrajnih šolskih nadzornikov še toliko preje. Mnenja glede znanja slovenščine so različna. Po razpisu imajo kandidati, ki slovenščino obvladajo, prednost, „Arbeiterwille“ pa naravnost zahteva znanje slovenščine. Mi pričakujemo, da nam šolska avtonomija prinese samostoinnega šolskega nadzornika. „Arbeiterwille“ pravi še: Samo na ta način se more pospešiti narodni sporazum in zboljšati položaj Nemcev v Jugoslaviji.

Za Družbo sv. Mohorja se zglaši do 5. marca! Za 2,50 Š dobiš: I. Krasnojakličevo povest: „Peklena svoboda“. Slika revolucije l. 1848. II. „Čuda in tajne življenje“, spisal zdravnik dr. A. Breclj. Iz knjige zveš odkod življenje, njega razvoj in ohranitev. Knjiga ima mnogo slik. Edina te vrste v slovenskem slovu. III. Kaj delajo divji narodi po Afriki, v Ameriki? Kako žive? Kako širijo med njimi misijonarji omiko in vero? To ti pove vseučiliškega profesorja knjiga dr. L. Ehrlich „Vesoljnost katoliške cerkve“. V knjigi je mnogo krasnih slik. IV. Ali boš brez koledarja? Najobsežnejšega, polnega pouka in zabave ti nudi

„Oh ti, ki vedno za pečko tičiš, tebe bi že nihče ne pogledal,“ zasmehuje ga Ivan. „Pa pustimo to. Cesar Friderik je dobil zopet vznemirljiva poročila iz Avstrije, zato smo nastopili pot proti domovini. Hitro je šlo nazaj čez Apenine in ravnine, skoz Videm in soteske in pred nekaj dnevi smo prišli v Beljak, kjer smo počivali nekaj dni. Spremljali smo cesarja še do Št. Vida, dokoder je potoval na Dunaj, mi pa vsak na svoj dom. Jezdil sem skozi Velikovec in evo, sedaj sem tukaj.“

„Veliko si videl in skusil,“ pravi ponosno oče, „bodočnost nam pa še tudi kaj obeta. Toda sedaj je čas, da nam kaj prinese na mizo.“

Rekši, odpre vrata in zakliče: „No Mojca, Andrej, hitro, če ne vas vzami vse vrag!“

„Je že gotovo,“ oglasi se Mojca z rezkim glasom iz kuhinje.

In res, že stopa z velikim loncem po okornih stopnicah, da se je bilo vsak trenutek bati katastrofe, za njo pa se je polagoma pomikal Andrej z ocvrto perutnino in gnatjo na širokem krožniku.

Vsem trem vitezom se razjasni obraz, ko zagledajo okusna iedila.

„No, ali je dal župnik piščeta?“ vpraša oče Ivan.

„Zastonj sem moledoval,“ odvrne Andrej. „Kuharica Zefa je toliko jadikovala, češ, da nima ničesar odveč, dve kuri še ima, a te ne sejo pridno jajca, naj pošlje drugokrat. Odšel

Mohorjeva družba. Vse te obširne knjige dobiš za Š 2,50. Če nisi še član, vpiši se! Če si vpisan, ne zamudi plačati letnine. Letos bo slavil ves svet sv. Frančiška Asiškega 700 letnico njegove smrti. Za doplačilo Š 2,80 dobiš debelo knjigo, ki jo boš bral kot ganljivo povest o sv. Frančišku. Izvirno delo! Krasne slike! Ako pa hočeš najlepšo božično povest, dodaj še 1 Š za Dickensovo „Božična pesem“, ki je slavna po vsem svetu.

Naše šole. V glavnem mestu Koroške smo našli na drevesu naznanilo, katero priobčujemo v naslednjem: Zwei Prafte ziegen mit Mielch Wegen blazmangel dringend zuferkaufen beim Albenlendischen zuckerbarenfabrik... To je živa slika našega šolstva in proti temu dokazu ne morejo nastopati nobene šolske oblasti, ki vedno trobijo v svet, da so naše šole najboljše. In to se godi v „nemškem“ Celovcu na nemških šolah, kaj šele na utrakvističnih, ali kakor sv. pismo primerja suhi in surovi les.

Domače hranilnice. Koroška hranilnica v Celovcu je izdala hranilne puščice, namenjene zlasti za mladino v svrhu varčevanja. Vsak, kdor ima vloženih majmanj 6 šilingov in vknižne v posebni hranilni knjižnici, lahko zahteva puščico, v kateri shranjuje svoje prihranke. Odpreti se dajo s ključem, katerega shranjuje blagajnik ter se svota pripiše na knjižici v dobro kadar se prinese puščica v hranilnico, kjer jo blagajnik izprazni. — Misel je dobra in treba je začeti varčevati. K varčevanju pa je treba mladino vzgajati in vzpodbujati in zato priporočamo, da nosite na deželi vaše prihranke v naše domače posojilnice, ki vam bodo gotovo šle na roke. Denar ima spet svojo veljavnost in se ni treba bati pri normalnem gospodarskem razvoju za izgubo, kot se je godilo neposredno po zgubljeni vojni. Stariši, skrbite za doto vaših otrok.

Marijanišče. Koncem letošnjega šolskega polletja je obiskovalo prvi razred gimnazije 46 dijakov, ki stanujejo v tem zavodu: od teh je 36 nemškega in 10 (21,7%) slovenskega materinega jezika. Zanimivo je, da je ob priliki zaključitve tečaja iz nemščine padlo 6 Nemcev, a noben Slovenec. V splošnem kaže nezadosten uspeh 13 Nemcev (28,3%) in le 1 Slovenec (2,2%). — Za Slovence je to vsekakor dobro izpričevalo, ako pomislimo, da slovenski dijak študira v težjih okolščinah in ga le marljivost poleg nadarjenosti spravita do uspeha. Čudno pa je, da pade tolikšno število Nemcev baš iz nemščine, ko jo govorijo iz mladih nog in vedno podtikavajo Slovencu, da se mu ni treba učiti slovenščine, ker jo že od doma zna. — Število padlih pa kaže, kako nujno je potreben poduk v materinem jeziku.

Romanje v Lurd. Takoj po Veliki noči od 6. aprila do 17. aprila bo skupno romanje Slovencev v Lurd. Vlak bo vozil Ljubljana—Jesenice—Gorica—Milan—Ženova—Lurd—Paray le Monial—Lyon—Turin—Trst. — Korošci se bodo pridružili vlaku na Jesenicah. Romanje bo o najlepšem času, v Italiji in Franciji bo pomlad. Potni list za Italijo in Francijo bo poskrbelo vodstvo za vse romarje skupno. Za progo preklo Jesenic do Gorice bodo Korošci lahko dobili transit — potrdilo. Cene za oskrbo in vožnjo: II. razr. 3600 Din., III. razr. 2600 Din. Priglašajo naj se vdeleženci do 1. marca na dopisnici na stolni župni urad v Ljubljani, denar se pošle pozneje do položnici, ki se bo priglašeni poslala.

Vodstvo (stolni župni urad Ljubljana).

Orožniki smejo kaznovati. Poročali smo že, da dovoljuje zakon o upravnem postopanju varnostnim organom, da smejo nalagati denarno globo za prestopke na licu mesta. Sedaj poroča beljaško okrajno glavarstvo, da se orožniške postaje Beljak, Jezernica, Vrba, Podkloster, Področica itd. upravičene naložiti kazni do 2 šilinga nad 18 let starim osebam, ki jih zalotijo pri prestopku. Orožnik ima opozoriti osebo na prestop in naložiti kazni. Kaznovani dobi listek, na katerem je zapisan prestop, višina kazni in oblast — ime kaznovanega se ne zapiše — drugi enaki listek pa se pošlje z denarjem okrajnemu glavarstvu. Proti kazni ni priziva. Kdor noče plačati, se naznani politični oblasti kot je bilo sedaj običajno. Kaznuje, se, kdor se ne drži cestnih prometnih

predpisov (vozovi, kolesarji, avtomobilisti), prometnega reda na železnicah in policijskih predpisov.

Izjava. „Freie Stimmen“ štev. 40 z dne 19. t. m. prinašajo poročilo o mojem shodu na Brdu pri Šmohorju. Povdarjem, da je poročilo popolnoma zavito. Na svojih shodih namreč nimam navade, da bi napadal druge stranke. In tako tudi nisem tedaj napadal socializmov, ampak samo navedel dejstvo iz državnega zbora, objavljeno po vsem avstrijskem časopisu, da so meščanske stranke ugodile zahtevi socializmov o zavarovanju brezposelnih, socialisti so pa v povračilo zato dopustili, da se prosta stanovanja od 1. januarja 1926 ne morejo več poljubno zaseči od pristojnih oblasti in da toraj od tistega časa naprej lahko posestniki hiš svojevoljno razpolagajo s stanovanji, ki niso bila prej zasedana. Ta junktim — medsebojni dogovor — velja do 1. julija 1926.

Poljanec.

Iz Podjune. Ena izmed določb sedanjega časa je ta, da mora imeti vsak voz na vidnem mestu tablico z imenom in naslovom lastnika. Ali ima to kakšen pomen ali ne, o tem ne bomo razpravljali. Kmet je pač pribil, oziroma obesil tanko deščico ali kos lepenke in zapisal na njo svoje ime in bivališče, kakor je vedel in znal, misleč, da s tem zadosti določbam cestnega reda. Pa glej ga spaka ta ne velja. Ko so zadnji sredo šli kmetje z vozovi v mesto, so na cesti stali orožniki in vsak, ki je imel tako enostavno tablico, je bil kaznovan in moral plačati en šiling. Gospodje orožniki so bili mnenja, da taka tablica, katero kmet sam napravi, ne odgovarja predpisom, da jo mora urezati privilegiran profesorist in ime mora naslikati slikar! Torej kmet ničesar več ne sme narediti sam. Nekdo je bil mnenja, da potemtakem tudi gospoda ne sme sama si delati cigaret, temveč bi morali vsi kupovati narejene cigarete ali si pa nabaviti pipe. Država bi potemtakem morala odstraniti iz prometa cigaretni tobak — kajti če si kdo sam vije cigarete, ravna proti obrtnemu redu.

Št. Jakob v Rožu. (Sprememba v dostavljanju pošte in poštne okolice.) S 1. marcom se izločijo iz poštne okolice Št. Jakob v Rožu kraji: Breznica, Leše, Svatne, Hodnina in Čemernica ter se priklopijo poštne okolice Področica. Tem vasem se bo dostavljala od istega dne naprej pošta na dom in sicer na Breznico, Leše in Svatne v ponedeljek, torek, četrtek in soboto, v Hodnino in Čemernico v torek, četrtek in soboto. Poštni urad Št. Jakob v Rožu bo dostavljal pošto vasem: Št. Peter, Kot, Zgor. Kot, Gorinčiče, Reka, Sreje, Velika vas in Bistrica v ponedeljek, torek, četrtek; petek in soboto in v Št. Janž v torek, četrtek in soboto.

Labud. (Pošta.) Poštni urad v našem kraju bo od 1. marca naprej dostavljal pošto vasem: Potoče, Podlog, Suha, Drumlje, Podgore in Hrast v torek, četrtek in soboto in v ponedeljekih in petkih pa ostalim krajem poštne okolice severno Drave. Poštna oddajna postaja na Suhi se z istim dnem opusti.

Kazaze. Čeravno smo zelo ubogi na prireditvah in sploh kulturnem gibanju ter nimamo tega kar imajo povsodi okoli nas na južni strani Drave, se nas še vendar Bog usmili, da nas doleti tu pa tam kaj dobrega. Od 17. do 22. januarja o. Žužek ponovili pri nas misijon, ki so ga imeli ravno tri leta prej. Dobra udeležba pri pridigah dvakrat na dan je pokazala, da župnija ni mrtva, dasi niso vsi oživeli in vstali, kar smo želeli. Radi smo poslušali resne nauke v jasni in krepki pa lepi besedi govornika mojstra, govorniki z močnim in prijetnim glasom. K božji mizi jih je pristopilo v petih dneh 630. Dobra je bila setev, da bi še bila tudi rast in žetev! — Na pustni ponedeljek je bila poroka Angele Fister, dobrih dvajset let članice naše Marijine družbe in ves čas zveste bralke „Bogoljuba“. Družba ji je v cerkvi zapela poročno pesem. Gostili smo se na nevestinem domu, kjer je Tratnica pokazala svojo kuharsko spretnost. Kot svat in priča je nas obiskal veseli Žmahar od sv. Šimona. Lani prosinca je Knazej v Štebnu odpeljal Matildo Kosovo, sedaj pa Jalen ravno tja Angelo Uštarijevo. Bo treba iskati nadomestka od drugod. — Dobili smo lani močan prirastek: 15 fantičev in 5 deklic. Že prej je imel moški spol večino.

S tem seveda ni rečeno, da bi imele ženske v čem drugem prednosti. Porok je bilo lani 5. Žene so dobili: kmet na Brezi iz Priblo vasi, mlinar pri Dravi iz Št. Petra, kmet in dva železničarja pa doma. Ena je šla k možu v Celovec, en par je šel na svoje podedovano posestvo v Priblo vas. Torej je nekaj gibanja. O tem pričajo knjige, o drugem pa govore ljudje. — Z ržjo in pšenico smo bili lani prav zadovoljni, pri živini pa je posestnike zadelo veliko nesreč. Davki nas hudo mučijo, že itak uboge. Marsikdo si mora denar izposoditi, da plača davke.

Škocijan v Podjuni. Oh pust, ti čas presneti, minul si! Kaj posebnega nam nisi prinesel. Ker si bil bolj kratek, smo se tudi pri nas pridno ženili. 8 parov je bilo. Jakoba Goričnik, oskrbnika Globočnikove vile ob Klopinskem jezeru poznate. Četudi je včasih hud in pazljiv, vendar ni mogel zabraniti, da mu je odvedel Židan France iz Ljubljane njegovo hčerko Amalijo. Hrovatov Stanko Silan v Srejah je razmeroma v kratkem času dovršil v Zagrebu težki medicinski študij, napravil jeseni 1925 doktorat in si izbral za svojo družico ne kako nališpano mestno gospodično, temveč priprosto kmečko dekle, delavno, pametno gostilničarjevo hčerko, Ruševo Zofko Serajnik v Samožni vasi. Pevski zbor ženinovih mladostnih tovarišev mu je na gostiji krasno prepeval slovenske pesmi in rodoljubni slovenski gostje so zbrali za tiskovni sklad „Koroškega Slovence“ 20 šilingov. — Škocijanski lovci so 31. jan. pri Majerju obhajali svojo pustno veselico in ob tej priliki sta obhajali Leitgebov kovač Primož Šelander z Julijo Morak in majer Florijan Strmec z Marijo Štajer svoje poroke. Pravijo v Železni Kapli, da so v Škocijanu ne samo lepe neveste, ampak tudi pridne gospodinje. Zato nam je predlanskim odpeljal Sadolšek Hrovatovo Miciko, letos pa mesar Franc Gražar Heleno Peteln iz ugledne Petelinove hiše v Straži vasi. Na pustno nedeljo so pa v Pukartovi gostilni obhajali veselo poroko železničarja Antona Završnika iz Volšperga s Pavlino Rožo Prajnik iz Peračije. Da bi se le novoporočeni vsi prav lepo razumeli. Tedaj bodo zakoni gotovo srečni in enkrat kronani.

Grabalja vas nad Škocijanom. Redkokdaj se zgodi in skoraj nihče ne pomni, da bi v naši sicer majhni, vendar pa lepi cerkvi Sv. Danijela en dan bili kar dve poroki. Kavhov Nace Prajnik si je vzel za ženo Vižarjevo Barbaro Selišnik. Angela Starmuš, bodoča posestnica lepe Volavčnikove kmetije se je pa isti dan — 15. februarja — omožila z Rudolfom Čarom, Vošnikovim v Goselni vasi. Čg. Kindlman, šentvidski župnik in duhovni svetnik — svetnik še bo le v nebesih — ie imel v cerkvi lep nagovor na novoporočence. Po obisku svojih Vršanov je tudi škocijanski g. župnik počastil Kavhove in Volavčnikove goste in v prisrčni napitnici čestital novoporočencem. Bilo je domače, lepo in veselo. Bilo srečno!

Bajtiše. Žalosten pustni dan smo imeli na Bajtišah. Na mrtvaškem odru je ležela mlada, še le 21 let stara žena Marta Mak, rojena Vajvoda. Mrzlica, pljučnica, španska bolezen in bolezen na ledvicah so jo napadle in morala jim je podleči. Zapušča možu tri nedorasle otroke, od katerih je najmlajši še le 3 mesce star. Na pepelnico jo je spremljala k zadnjemu počitku velika množica žalujočih sorodnikov in znancev, da ji skažejo še mrtvi spoštovanje in ljubezen, katere je bila blaga rajnica pač vredna. Bodi ji zemljica lahka!

Škocijan. Bolj stare ljudi pri nas letos smrt pobira. Antona Miklavc, nekdanjega znanega in pridnega žageljna na Ražmovi žagi v Št. Lorencu smo pokopali. Težko pogreša svojo staro Halepovo mater naš zidarski mojster Šimen Mohor in v četrtek dne 18. februarja smo pokopali bivšo posestnico Murkove in Zidove kmetije, Ano Mori v Št. Lorencu. Svetila jim večna luč!

Zgornje Libuče. Dne 11. januarja je umrla pd. Lesjakova mati. Rajnka je bila ena tistih vzornih slovenskih žen, ki svojega verskega in narodnega prepričanja ne zataje, če je treba še toliko trpeti za to. V prejšnjem času je rada vadila dekleta v petju. Nai v miru počiva! Zapuščeni možu pa naše sožalje.

DRUŠTVENI VESTNIK

Loga vas. Slovensko pevsko in izobraževalno društvo Loga vas ima v nedeljo dne 14. marca t. l. ob 3. uri popoldne pri Šlajherju svoj redni letni občni zbor. Vsi udje ter prijatelji društva prisrčno vabljeni. Načelstvo.

Sv. Jakob v Rožu. Izobraževalno društvo „Kot“ ima v nedeljo dne 7. marca ob 3. uri pop. v Narodnem domu svoj društveni sestanek. Predaval bode č. g. Poljanec in par društvenih članov. — Vse člane in prijatelje društva vabi odbor.

ŽENSKI VESTNIK

Dekliška litanija.

Nek Holandski list daje na vprašanje, „Česa je treba dekletu?“ tale zanimivi odgovor:

Dajte dekletom pravilno vzgojo, šolsko izobrazbo in oliko,

učite jih, kako se skuha tečna jed,

učite jih, kako se peče kruh in zabičajte jim, da se z dobro kuhinjo prihranita zdravnik in lekarnar.

učite jih prati, likati, popravljati nogavice in šivati si svojo obleko,

učite jih, da je plačana barhtova obleka lepša kakor svilena, ki je na dolgu,

učite jih oblačiti se le po pametni noši,

učite jih snažnosti, redu v vseh rečeh,

učite jih nositi močno obuvalo, ki prstov ne mečka,

učite jih dela v vrtu in dajte jim veselja do narave,

učite jih poštenega, ponižnega mišljenja, govorjenja, dejanja, učite jih delati,

učite jih, ako imate kaj denarja, godbe, risanja, drugih umetnosti, a povejte jim, da vse to za življenje ni potrebno,

učite jih potrpeti in se zadovoljiti z malim,

učite jih umevati malo srečo, ki cvete poleg življenja poti,

učite jih ceniti čas, dobro porabiti dan,

učite jih, da mora imeti vsakdo svoje opravilo,

učite jih vpoštevati tujo pravico, tuj blagor in tuje gorje,

učite jih biti plemenite, biti postrežljive in dobre,

učite jih biti vestne in verne,

učite jih biti ženske in kristjane,

učite jih biti zadovoljne,

učite jih, da je sto grošev šiling, in ta je danes dragocen,

učite jih, da srečni zakon ni odvisen od denarja, marveč od blagega značaja,

učite jih, da je pošten delavec v priprosti obleki več vreden, kakor cel ducat elegantnih potepačev,

učite jih, da vsakdo zajde v pogubo, kdor več izdaja nego dobiva.

Tako učite svoje hčere, in ko pride čas, jih mirno dajte v zakon, vrle gospodinje bodo, srečna hiša, kjer gospodinji takšna žena.

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 22. januarja 1926.

(Nadaljevanje.)

Gaggl je zoper konzumni davek na sladkor (ki se namerava uvesti, da se varuje domača produkcija sladkorja). Naj se zniža davek na sladkor (kdo pa bi potem ta davek nadomestil? Kmet?). Lahko pride zopet čas, ko se bo avstrijski sladkor v inozemstvu prodajal ceneje kakor doma (to je bilo pred 20 leti, ko je država dajala češkim sladkornim tovarnam premije za izvoz sladkorja).

Hernler povdarja, da se bo zmrzlo meso vedno podtikalo za sveže, dokler isti mesar prodaja oboje. Naj se naredi za mesarje, ki sekajo zmrzlo, tuje meso nova obrt, kakor je posebna obrt prodajanje konjskega mesa.

Moser zahteva, da predsedstvo deluje na to, da poljedelsko ministrstvo nekaj ukrene, da se bo mogla živina zopet prodajati. Uvoz zmrzlega tuje mesa naj se pa sploh ustavi. Ljudje ne vedo kam z živino, kmetje nimajo denarja, obrtniki nič dela, dolgovi rastejo. Posamni ljudje si še drugod kaj zaslužijo, a večina išče zaslužka z živinorejo, z lesom bomo kmadu pri kraju.

Supersberg: Minister poroča, da pride-lovanje sladkorja na Gradiščanskem in na Nižje-avstrijskem igra pomembno vlogo. Skoro smo v stanu, izdelati sami ves sladkor, ki ga potrebujemo. Konferenca predsednikov je zahtevala, da se odpovedo vse trgovinske pogodbe. Vlada te želje seve ne more izpolniti.

Kontrola mleka.

Dr. Svoboda poroča o izvršenem preiskovanju mleka in bere rezultat analize. Najbolj se javnost sevé zanima za Reichmanovo mleko, ki ga je vzel orožnik od krave in jo je preizkuševališče v Celovcu spoznalo za pokvarjeno. O tem ni več dvojbe, strokovnjaki so v tem edini da je mleko, ki se vzame prvo iz vimena, zelo rodo. Svoboda trdi, da je tudi to „gefälscht“ potvorjeno, četudi le brez namena, „unbeabsichtigt gefälscht“. Dr. Svoboda trdi, da je preizkuševališče v položaju spoznati, da se je mleku prilila voda, čemur pa očitno nasprotuje slučaj, ko je mleko vzel orožnik od krave in se je trdilo, da se je prilivalo vode. Tretja poizkušnja iz Reichmanovega hleva je dala zelo dobro, mastno mleko, ko je pri prejšnji izkušnji dr. Svoboda trdil, da so Reichmanove krave bolne.

Predsednik Supersberg: Novega nič nismo izvedeli. Slučaj Reichman kaže, da se godijo napake, bodisi ko se mleko jemlje ali pa pri izkuševanju.

Washietl: Tudi ni vseeno, ali se mleko vzame zjutraj ali zvečer. Take poizkušnje so lahko zelo različne iz enega hleva: jutranje mleko je rodo, večerno mastno. KKjer se le dvakrat molze, razlika ni prevelika.

Gaggl opozarja, da preizkuševališče trdi, da zamore spoznati vodo, ki se je prilila; a o mleku, ki se le ni pravilno vzelo za izkušnjo, trdi, da se je prilivala voda. Dr. Svoboda zbeži iz seje.

(Dalje sledi.)

Gospodarska skušnja. Ker je vspešna svinjereja dandanes že res gospodarska umetnost, bi dal tozadeven nasvet. Imam sosedo, pridno štajarsko mamico, ki je izvrstna svinjerejka. Med tem, ko sme bili skoro vsi drugi prizadeti njej niso nikdar poginile svinje no rudečici (Rotlauf) akoravno jih ne pusti cepiti. Opazil sem, da ona krmi svinjam cikoriijo; poskusil sem i jaz, in par let sem mi svinje niso zbolele za rudečico. Zato priporočam to krmo vsem gospodarjem. — Kneipp pravi o čaju iz cikoriije, da čisti: želodec, jetra, slezeno in ledvice. Seje se cikoriija meseca aprila gosto kakor detelja v dobro zemljo, raste naglo, treba jo opletiti. 1 kg semena zadostuje za srednjo kmetijo. Detelja naj bi se svinjam sploh ne krmila, ker je preveč vročinska in prehitro vela, ampak le tratnica. Priporoča se, svinjam ne dajati popred tratnice, ker se potem cikoriije nerade primejo, ker je ta zel grenka in zato zdravilna. Ko se pa cikoriije navadijo, je prav rade jedo. Drugo leto se pusti nekaj zeli za seme. — Kdaj je cikoriija zrela, to ti povedo liščeki (štigli-ci), ki se bodo v celih tropah obešali po vejah in veselo gostoleli. Kmetovalec, daj svinje cepiti in daj jim kot svežo krmo cikoriijo, pa se ne bo treba tako silno bati rudečice!

Andrej Plaier:

Prošt Valentin Limpl.

Ce tožil je kedaj,
o svoji boli ni,
o boli tožil je,
ki jo njegov rod trpi.

Ko so v najžalostnejši dobi, ki jo je preživljal naš narod na Koroškem, mnogi premnogi pod silo pritiska morali zapustiti svojo rodno rudo in iti iskat zavetja v tujino, si ti ostal pri svojem ljudstvu ne plašč se groženj

in preganjanja, ki te je čakalo in na katerega si bil pripravljen. Ostal si kljub vsem grožnjam tvojih nasprotnikov in tako se je zgodilo, da te je nahujskana druhal v temni noči pod pretvezo, da naj greš na spoved, izvabila iz župnišča z namenom, da te ubije. Padli so strel in težko ranjen si se zgrudil sredi gozda.

Inspiratorji zločina so si meli roke prosljavljajoč „junaštvo zločincev“, narod pa, ki si mu bil oče vodnik in tolažnik, je trepetal, da te zgubi. Ozdravel si, toda posledice si čutil in jim sedaj tudi podleget.

Mučenik Limpl, skoro sleherni dan, ko leže mrak na zemljo, mi uhajajo misli gori, domov, v naš lepi sinji Rož in vselej se spomnim nate, na dneve, ki sem jih preživel v tvojem ožjem krogu, spominjam se Kaple in ne morem si misliti, da te ni več tam in da te že krije hladna ruša.

Spominjam se večerov, na katerih sva se pogovarjala o boljši bodočnosti našega naroda in sleherni večer si prišel z novimi mislimi, z novimi načrti, s katerimi si upal, da opomoreš svojemu ljudstvu. Zasnovano si imel pletilnico, gospodinjsko šolo, hranilnico itd.

Lepi so bili ti večeri, včasih si se naenkrat zresnil in tedaj si mi zaupal tvojo slutnjo, ki te je tlačila.

Slutnja, kar si se najbolj bal in pred čemer sem trepetal, se je uresničila: šli so načrti, šlo je vse in usoda naju je razdružila; mene je tirala daleč stran, tebi pa je določila, da izpiješ čašo trpljenja do dna.

Boj, delo je bilo tvoje življenje, ne kloneč se pod udarci, ki so leteli nate, šel si naprej po začrtani poti, nisi bil izmed onih, ki streme za slavo, zato te mnogi niso poznali, mnogi niso znali za tvoje delo, toda zgodovina, ki bo pisala o boju, ki ga je bil naš narod v dobi, v kateri si živel Ti, se bo s častjo spominjala tihga delavca, mučenika, ki je dal svojemu narodu vse, kar je imel.

Končal si, ne da bi našel zadoščenja za preganjanje in za zločin, ki se je zgodil nad Tabo, toda mi vsi, ki smo izšli iz naroda, kateremu si ti žrtvoval vse, mi vsi, ki smo te poznali, bomo nadaljevali tvoje delo, delali bomo in bili boj za pravice našega naroda, dokler ga ne bomo izvojevali in tedaj mučenik Limpl, bomo maščevali zločin in ti priborili zadoščenje.

Mučenik Limpl, spavaj mirno!

Listnica uredništva.

Naročnikom mladinskega lista „Mladi junak“, ki še niso poravnali naročnice za leto 1925/1926, polagamo na srce, da svojo dolžnost čimprej storijo, ker bomo drugače prisiljeni, list ustaviti. Prepričani pa smo, da bodo vsi spoznali veliko vrednost tega lista za našo mladino ter rajši žrtvovali 2 šilinga kot vzeli svojim otrokom to veselje.

Vabilo

19

na igro

Miklova Zala

ki se vrši

**dne 7. marca t. l. ob 3. popoldne
v Društvenem domu v Dobrli vasi.**

Obilno udeležbo pričakuje

pripravljalni odbor.

Inserirajte v Koroškem Slovencu!